

Kuka hullu juo olutta

Kirjoittanut Oiva Pennanen

kenpä kittaa mallaksia,
saaden nuppinsa sekaisin,
ajatukset mullinmallin.
Enpä hyötyä havaitse
tuosta kaljan kiskonnasta,
enpä hyötyä, hyvettä,
enpä mielen nostatusta.

Kalja kahjoksi tekevi,
olut viepi järjen päästä,
johtaa tyhmihin tekoihin,
älyttömiin tepposihin.
Maha kasvaa vain mahoton,
ihraa kertyy vyötärölle,
kunto kurjaksi menevi,
halun viepi työskennellä.

Kalja kahjoksi tekevi,
houkuttelee taakse sompan,
antaa vauhtia ajohon,
pistää kaaran lentämähän,
nappi laudassa Ladassa
kaljaveikon vempeleessä,
kunnes loppuvi äkisti,
pikiteiden pientareelle.

Henki katkolla jokaisen,
kaljaveikon kyytimessä,
mutkat suoriksi ajavi,
poukoileepi sinne, tänne,
kunnes rakkine romuna,
lyhtypylväs katkenneena.

Kuka hullu juo olutta,
terveytensä turmeluksi,
maksa sippaapi monelta,
usealta kärsii sielu,
taikka pää menee pilalle
älli täysin tarveltyypi.
Silloin nyrkki heilahtaapi,
veitsi viiltelee lihasta,
paukkuraudat paukahtaapi,
sovut perheellä hukassa.

Se on hullu ken olutta,
juopi mielen vaurioksi,

Kuka hullu juo olutta

Kirjoittanut Oiva Pennanen

että hilpeä humala
veisi murheet mennessänsä.
Mutta pettävi pahasti,
miekkonen vaan itseänsä,
iskee kankkunen rajusti
aamu hetken saapuessa.

Toki huurteinen halulla
kallistellaan saunoessa,
taikka kuumalla kesäisin
kylmä kalja helpottaapi,
mutta viisaampi vähäsen
katsoo tarkoin tarpehensa,
eikä liiaksi lipitä
mallasjuomaa masmaloihin.